

מסורת הש"ס

(א) שנת קא' לקמן כה, (ב) שנת ו' לקמן כה, (ג) [לקמן שס'] (ד) [מנילה כט: וס"ק] (ה) [שס"א] (ו) שנת יא' ע"ש לקמן נט, (ז) בס"א ליתא, (ח) צור וז' יצירת ע"פ מנהג'ל דפרי"ט (ט) [לקמן ג: א:] (י) [כריתות יג: וס"א]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסור לטלטל וכו' דמפרש רב הונא טעמא דר"ב (ב) ר"ה כ' כי איתמר וכו' להיתכן הראשון וכן מחצלות כ"ר צמוד לא חזרו: (ג) ד"ה לא יעמוד וכו' ואע"ג דנמקס שאין צו ד' על ד' אמרין כ"ל ותיבת אמות נמקס: (ד) בא"ד אדרבה משמשיה דף שדי להו אמי ליד חיוב טעמא:

מוסף רש"י

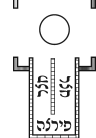
אלא לדוק. לחומרא (לקמן ב). לחייב הורק ממוכה לה"ר או להפך (שבת קא). אבל לטלטל לא. להיות מותר לטלטל בחמה אסור מדכיהא (שם). לא יעמוד אדם ברה"ר וישתה ברה"י. וישט פיו ויראשו לרה"י לחם כלי ולשתות, מזה שמא יולא הכלי אליו וממלא מתחייב טעמא (שבת יא). ברה"י וישתה ברה"ר. וישט טלורי לרה"ר וישתה, מזה שמא יכנס הכלי אליו (דקמן צט).

עושי פסין פרק שני עירובין

ב.

אמר ליה מוסר. דהא ליכא דיוורין בין הפסין לזכרון עלייהו דליהו מוילא מרשותו לרשות חצירו: שמים מאי. שמים זו אלל זו ומחילה ציניה ושמיהא ראשן בין הפסין: אסור. לטלטל מתוכן לבין הפסין כדמפרש (א) טעמא רב הונא: ואפי' עירבו. דרך הפתח שצמחילה

צניניהו דהשתא חדא צניניהו ולא אסרין אהדדי אסורות לטלטל מתוכן לבין הפסין גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל בין הפסין לשחק חצירות יחד שהרואה אותן מטלטלין מתוכן לבין הפסין לא ידע דיש פתח ציניהו וצבר האי דלא אסרין אהדדי בתוך בין הפסין כשאר שמי חצירות הפתחות למצוי אחד שאסור להוציא למצוי אלא א"כ נשתתפו ה"י משום דנתנו עירובין בין הפסין לשחק"ו כשיתוף שאר מצוי ואמו למשרי נמי להכניס ולהוציא מצין הפסין לחצירות כי ליכא פתח ציניהו ויהי עירוב צלחת החצירות דרך בין הפסין וההוא ודאי לא מהני דמי תקינו רבנן שימושי מצואות צמדי סתום תקון ואורכו יותר על רחבו וזה מפולש לארבעה צדדין: עירבו מוסרין. דכיון דעירבו דרך פתח צניניהו וחד רשותא הוא דלא אסרין אהדדי להך גזירה לא חיישינן: דהדן ועירבו. שנפרטה ציניהו פירלה"ה

פירלה

גדולה בסופה שגליה לכל שרשות אחת היא: יצאו מים צנצנ מזה. לטלטל בין הפסין מי אמרינן שנת הוציא והותרה הותרה או דילמא כיון דהיתר פסין אינו אלא משום מים והרי יצאו ואסור. ואלל פסי ציראות קאי: כלום נעשים מחילה. כלומר כלום מרשות מחילה כזו אלא משום מים: יצאו מים צנצנ. וחזרו וצאו בשמים כזו ציוס מאי מי אמרינן חזרו פסין להיתרן הראשון לטלטל בתוכן: מיניה דמר. רבה שהיה רבו: וצאו מים צנצנ לא קמנצנא לי. דמותה דהא קיימא לן כל מחילה הנעשית צנצנ שמה מחילה: לא שנו. דשמה מחילה: אלא לזרוק. שהזרק מרשות הרבים למטה חייב דמלאורייתא ודאי מחילה היא: אלא לטלטל אסור. דרבנן גזר עליה: אמודי איתמר. וקנסא קנסא אלא שוגג מותר והא דנעשית מאליה כל שכן דמותה: סוורק. מרשות הרבים לבין הפסין של ציראות: חייב טעמא דרשות היחיד מעלייתא הוא: אי לאו מחילה. מדאורייתא היא לשויה מיהא רשות היחיד לזריקה: היכי שרו רבנן למלאות. ולהוציא מרה"י לרה"ר משום דוחק: ענין פסי ציראות. ואין שם צור: מפסקין. שאין שם דרך אלא בין הפסין יסלקנה לצדדין דלתי דיקסת רבים ומצטלי מחילות: כאן הודיעו. חכמים כמה גדול כחן של מחילות דלא מציטלי משום בקיעת רבים: מוסר להקריב כו'. פרישנא לה לכולהו מתני' בריש פירקין [י:]: אלא א"כ הניינו ראשו ורובו. דחיישי' שמא ימשך גופו למקום רגליו ויולא הכלי עמו: ועין

קטן שלא יוכל להכניס כו' שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשתין ורק דהכא כשצולעס מיד חשיבי כנחין אע"ג דלינס נחיס עד שיגיעו למעיו משום דמצטלי אגב גופו והוי עקירה והנחה צדד רשותא והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שנת ד' פ). הוציא שמי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן ואחרי נמי שפיר מנתינן דלמרו לו ' גבי יס אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוציא צפוי חייב והשתא היכי חשיב הוצאה צדדי הך הא צעידנא דמיחייב שיקחו צמדי אלא הארואה נמי מחייב משעת צליעה דחשיב כמנוח: וכי

דהדרין וערבן. והכי פירושו שמים אסורות אפי' עירבו ואם עירבו כו' דהיינו כלומר דהדרין וערבן מותרות כשעירבו: מחיצה אין כאן. אע"ג דלצי אית ליה י' שבת הוציא והותרה הותרה מודה הכא משום דליכא מחיצות:

כי איתמר דרב נחמן אמודי איתמר. והא דלמרינן צנצנ צפרק הזורק (ד' קא): ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו בין שוגגין ובין מוזדין ובין מוטעין ובין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (ט) צמוד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהו רשות היחיד דלורייתא אי נמי לא קאי אמודי:

קמ"ב כ' ואם יצא א"ל ומהו ל' יומין ודאי כאן ולא ס"ל כדלמרי' לקמן: לא יעמוד אדם. צפרק צמרא (ד' נט). מוקי לה בצפנאס הנרינן לו וגזרי' דלמא יכניס אצלו וקשיא דמיפוק ליה דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרבים לרה"י דלמרינן לקמן ורש"י תיך לקמן דלא דמי למשתין ורק דשומא עזיד עקירה והנחה צדד רשותא דמשמין נחין צמוד פיו שהוא מקום פטור ואע"ג דחוזרין ונצנעין אין לחוש הוציא ונחן צמקוס פטור ואע"ג דצמקוס שאין צו ד' על ד' (אמות) אמרינן צנצנ צנצנ שלא ילפיו התם גזרינן דילמא אמי לאפוקי צנצנא אצל הכא אי אפשר כלל שלא ינוחו מעט צפוי קודם שיצנעס אצל צמשתין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו וגופו הן צמקוס א' ולפי זה היה מותר להוציא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו צמקוס אחר הו' מקום פטור והא דמצנעיל לן צפרק צמרא (ד' נט). הוא צרה"י ופי' האמה צרה"ר מהו היינו משום דמי רגלים מיד כשנעקרו מגופו שוב אין נחיס צפי האמה אצל מפ"ק צנצנ (ד' ג). קשיא דקמרינן התם אדרבה משחשיכה דאי שדי (י) ליה אחי ליד חיוב טעמא לא קנסינן והשתא היכי צדי ליד חיוב טעמא הוציא ונחן צמקוס פטור וי"ל דלא חשיב הנחה צמקוס פטור אלא צדד שהו נטול ממקומו אצל התם שהכלי נח מאליו לא חשיב הנחה צמקוס פטור ולפי זה אסור להוציא ראשו צרה"ר ולרוק ו"א"כ אכתי אפשר דלא אחי ליד חיוב טעמא כגון שיתן מידו זאת לידו אחרת וי"ל דלמרי כשהנצנ

קטן שלא יוכל להכניס כו' שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשתין ורק דהכא כשצולעס מיד חשיבי כנחין אע"ג דלינס נחיס עד שיגיעו למעיו משום דמצטלי אגב גופו והוי עקירה והנחה צדד רשותא והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שנת ד' פ). הוציא שמי אותיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן ואחרי נמי שפיר מנתינן דלמרו לו ' גבי יס אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוציא צפוי חייב והשתא היכי חשיב הוצאה צדדי הך הא צעידנא דמיחייב שיקחו צמדי אלא הארואה נמי מחייב משעת צליעה דחשיב כמנוח: וכי

עין משפט
גר מצוה

ט א ב ג מ"י שם הלכה ל': י ד ה מ"י שם הל' ל': ופ"ט' שם הל' כב טו"ע' א"ח כ"י שם ספיק' ג: יא ו ז ח מ"י פ"י שם הלכה לג':

רבינו חננאל

ותבו בעא מיניה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין. מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומכין הפסין לחוצה. אבל שתי חצירות נכנסות לבין הפסין אסור. אמר רב הונא ואפי' עירבו חצירות זו עם זו גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין כו'. (ורבה) [ורבא] אמר עירבו מותר. ונציא כוותיה חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין כו' ושותים אסור. במה דברים אמורים בשלא עירבו [ואכל עירבו] מותר. ורב הונא משני בהדן עירבו. כלומר אילו שתי חצירות הנכנסות לבין הפסין הדרן מתערבן, או כגון שביטל אחד מהן רשותו לחבירו והויין כחדא. אבל אי לא הדרן מתערבו אסור. וזו שנייה היא. והילכתא כרבא. בעא מיניה אפי' מרבה יבשו מים בשבת, מותר לטלטל בין הפסין אי לא. ופושט ליה לא נעשו פסין מחיצות אלא בשביל המים יבשו המים בטלו המחיצות. ואמר אביי באו מים בשבת לא קא מיבעיא לי דהא כל מחיצה שנעשית בשבת בין במזיד בין בשוגג שמה מחיצה, הילכך כיון שבאו מים מותר. והא דאמר רב נחמן לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל אסור במזיד איתמר, והני מיא לא במזיד הביאום, אלא ממי המטר וכיוצא בהן באו מעצמן. א"ר אלעזר הוורק מבין רשות הרבים לבין פסי ביראות חייב, וכן העושית כמין פסי ביראות ברשות הרבים וזרק לתוכן חייב (לכרשות הרבים דמי. פיסקא מותר להקריב לבאר כו'. תנן התם בסוף המסכת לא יעמוד ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד אלא אם כן הכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה כו'.

(א) מ"ל דכרעה.